

Een gevoelige snaar

Julia Quinn bij Boekrij:

De Bridgerton-serie:
De ongetrouwde hertog
De verliefde graaf
Een vorstelijk aanbod
Een nobel streven
De hand van de gravin
Een royale vergissing
De edele opdracht
Een man van stand
Voor altijd en eeuwig

De Rokesby-serie:
De onuitstaanbare erfgenaam
Een officier en een heer
Haar rots in de branding
Een onverstandig huwelijk

De Smythe-Smith-serie:
Een onverwacht duet
Een valse noot
Een gevoelige snaar

JULIA QUINN

EEN
GEVOELIGE SNAAR

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-225-9842-9

ISBN 978-94-023-2067-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6657-4 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Sum of All Kisses*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2013 Julie Cotler Pottinger

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Waar of niet waar?

Lady Sarah Pleinsworth is een dramaqueen.

(Niet waar. Het is het jaar 1824, en de term 'dramaqueen' moet nog uitgevonden worden.)

Maar als er dramaqueens zouden zijn, zou zij beslist voor de titel in aanmerking komen.)

Lord Hugh Prentice is een wiskundig genie dat niets snapt van vrouwen.

(Waar. Maar Sarah begint hij te begrijpen...)

Als ze elkaar ontmoeten is het liefde op het eerste gezicht.

(Niet waar. Ze kunnen elkaar niet uitstaan.)

Maar daarna raken ze bevriend.

(Eh... waar. Uiteindelijk.)

En worden verliefd.

(Waar. Absoluut.)

*Deze is voor mij.
En ook voor Paul.
Maar vooral voor mij.*

Proloog

Londen

Vrij laat op de avond

Voorjaar 1821

‘Piket is een goed spel voor mensen met een sterk geheugen,’ zei de graaf van Chatteris tegen niemand in het bijzonder.

Lord Hugh Prentice hoorde hem niet. Hij zat te ver weg, aan de tafel bij het raam, en wat relevanter was, hij was een beetje dronken. Maar als hij Chatteris’ opmerking had gehoord – en niet dronken was geweest – dan had hij gedacht: daarom speel ik piket.

Hij zou het niet hardop hebben gezegd. Hugh was niet iemand die alleen maar sprak om gehoord te worden. Maar hij zou het hebben gedacht. En zijn gezichtsuitdrukking zou zijn veranderd. Zijn ene mondhoek zou een beetje hebben getrild en zijn rechterwenkbrauw zou misschien omhoog zijn gegaan – slechts een fractie, maar een opmerkelijke toeschouwer zou

eruit hebben afgeleid dat hij erg tevreden was met zichzelf.

Hoewel er in de Londense society nauwelijks opmerkelijke toeschouwers te vinden waren.

Behalve Hugh.

Hugh Prentice merkte alles op. En hij onthield ook alles. Als hij wilde, kon hij *Romeo en Julia* woord voor woord opzeggen. *Hamlet* ook. *Julius Caesar* niet, maar dat was alleen omdat hij nooit de tijd had genomen om het te lezen.

Het was zo'n zeldzaam talent dat Hugh gedurende zijn eerste twee maanden op Eton zes keer was bestraft voor afkijken. Hij besepte al snel dat hij zijn leven een stuk gemakkelijker kon maken als hij bij zijn examens expres een paar vragen verprutste. Niet dat hij het zo erg vond om van afkijken beschuldigd te worden – hij wist dat hij niets verkeerd had gedaan, en wat anderen ervan dachten kon hem weinig schelen – maar het was irritant om door zijn leraren op het matje te worden geroepen en net zo lang overhoord te worden tot zij overtuigd waren van zijn onschuld.

Maar iets waarbij zijn geheugen erg goed van pas kwam was kaarten. Als jongste zoon van de markies van Ramsgate wist Hugh dat hij helemaal niets zou erven. Jongere zoons werden geacht in dienst te gaan, geestelijke te worden of zich aan te sluiten bij het leger van gelukzoekers. Aangezien Hugh voor geen van deze mogelijkheden het juiste temperament bezat, zou hij een andere manier moeten vinden om in zijn onderhoud te voorzien. En gokken was ontzettend gemakkelijk wanneer je je precies kon herinneren welke kaarten er in welke volgorde gedurende een hele avond waren gespeeld.

Moeilijker was het om heren te vinden die bereid waren te spelen – Hughs opmerkelijke vaardigheid in het piketspel was legendarisch geworden – maar als jongemannen dronken ge-

noeg waren, wilden ze altijd wel hun geluk beproeven. Iedereen wilde degene zijn die Hugh Prentice met kaarten had verslagen.

Het probleem was dat Hugh deze avond ook ‘genoeg’ ophad. Dat kwam niet vaak voor; hij voelde zich nooit prettig bij het controleverlies dat samenging met het drinken van flessen wijn. Maar hij was uit geweest met vrienden, en ze waren naar een nogal ruige kroeg gegaan, waar de bierpullen groot, het publiek luidruchtig en de vrouwen buitengewoon gewillig waren.

Toen ze bij hun club waren aangekomen en er een spel kaarten tevoorschijn werd gehaald, was Daniel Smythe-Smith, die onlangs graaf van Winstead was geworden, al flink aangeschoten. Hij gaf een levendige beschrijving van het barmeisje met wie hij zojuist had liggen rollebollen, Charles Dunwoody bezwoer dat hij terug zou gaan naar de kroeg om Daniels prestaties te overtreffen, en zelfs Marcus Holroyd – de jonge graaf van Chatteris, die altijd wat serieuzer was dan de rest – lachte zo hard dat hij bijna van zijn stoel viel.

Hugh verkoos zijn barmeisje boven dat van Daniel – iets minder mollig, iets stijlvoller – maar hij grijnsde alleen maar toen de anderen aandrongen op details. Hij herinnerde zich natuurlijk elke millimeter van haar, maar hij klapte nooit uit de school over zijn avontuurtjes.

‘Dit keer ga ik je verslaan, Prentice!’ blufte Daniel. Hij leunde op onvaste benen tegen de tafel en zijn karakteristieke grijns verblindde hen allemaal. Hij was altijd de charmeur van het gezelschap geweest.

‘Doe me een lol, Daniel,’ kreunde Marcus. ‘Niet weer.’

‘Nee, nee, ik kan het.’ Daniel zwaaide met zijn wijsvinger door de lucht en schoot in de lach toen hij door deze beweging zijn evenwicht verloor. ‘Dit keer gaat het me lukken.’

‘Hij kan het!’ riep Charles Dunwoody uit. ‘Ik weet het zeker!’

Niemand nam de moeite hierop te reageren. Zelfs als hij nuchter was, leek Charles Dunwoody een boel dingen zeker te weten die niet waar waren.

‘Nee, nee, ik kan het,’ hield Daniel vol, ‘omdat jij’ – hij wees vaag in Hughs richting – ‘een heleboel hebt gedronken.’

‘Niet zoveel als jij,’ merkte Marcus op, maar hij hikte terwijl hij dit zei.

‘Ik heb geteld,’ zei Daniel triomfantelijk. ‘Hij heeft er meer op dan ik.’

‘Ik heb het meeste gedronken,’ snoefde Dunwoody.

‘Dan moet jij zéker spelen,’ zei Daniel.

Er werd een spel begonnen, er werd wijn geschonken en iedereen vermaakte zich uitstekend, tot...

Daniel won.

Hugh knipperde met zijn ogen en staarde naar de kaarten op de tafel.

‘Ik heb gewonnen,’ zei Daniel onthutst. ‘Kijk nou toch eens.’

Hugh nam in gedachten het hele spel door, zonder er acht op te slaan dat sommige kaarten ongewoon wazig bleven.

‘Ik heb gewonnen,’ zei Daniel nog eens, dit keer tegen Marcus, sinds vele jaren zijn allerbeste vriend.

‘Nee,’ zei Hugh, voornamelijk tegen zichzelf. Het was gewoonweg niet mogelijk. Hij verloor nooit met kaarten. ’s Nachts, als hij in slaap probeerde te komen en nergens naar probeerde te luisteren, kon hij zich elke kaart voor de geest halen die hij die dag had gespeeld. Zelfs elke kaart die hij die hele week had gespeeld.

‘Ik weet niet eens precies hoe ik het heb gedaan,’ zei Daniel. ‘Er lag een heer, maar toen een zeven, en ik...’

‘Er lag een aas,’ snauwde Hugh, die zijn idiote geklets geen seconde langer kon aanhoren.

‘Hm.’ Daniel knipperde met zijn ogen. ‘Dat zou ook kunnen.’

‘God,’ schreeuwde Hugh. ‘Laat iemand zorgen dat hij zijn kop houdt.’ Hij had stilte nodig. Hij moest zich concentreren om zich de kaarten te herinneren. Als hij dat nou maar gewoon kon doen, zou dit allemaal zo zijn opgelost. Het was net als die keer dat hij met Freddie, zijn broer, te laat was thuisgekomen, en hun vader al had zitten wachten met...

Nee, nee, nee. Dat was iets anders. Dit was kaarten. Piket. Hij verloor nooit. Dat was het enige, echt het enige, waar hij van op aan kon.

Dunwoody krabde op zijn hoofd, keek naar de kaarten en begon hardop te tellen. ‘Ik denk dat hij...’

‘Winstead, vuile valsspeler die je bent!’ brulde Hugh. De woorden stroomden zomaar uit zijn mond. Hij wist niet waar ze vandaan kwamen, of hoe hij ertoe was gekomen om ze uit te spreken, maar nu ze eruit waren, vulden ze de lucht en bleven ze knetterend boven de tafel hangen.

Hugh begon hevig te trillen.

‘Nee,’ zei Daniel. Alleen dat. Alleen maar ‘nee’, met een onvaste hand en een verward gezicht. Verbijsterd, net als...

Maar daar wilde Hugh niet aan denken. Hij kon er niet aan denken, dus in plaats daarvan sprong hij overeind en gooide de tafel ondersteboven, terwijl hij krampachtig vasthield aan het enige waarvan hij zeker wist dat het waar was, namelijk dat hij nóóit verloor met kaarten.

‘Ik heb niet vals gespeeld,’ zei Daniel, terwijl hij snel met zijn ogen knipperde. Hij wendde zich tot Marcus. ‘Ik speel nooit vals.’

Maar hij móést wel hebben vals gespeeld. Hugh nam in gedachten nog eens alle kaarten door, zonder aandacht te besteden aan het feit dat de klaverenboer met een zeis in het rond zwaaide en de tien achternazat, die wijn dronk uit een glas dat

sterk leek op het glas dat op dit moment voor zijn voeten te pletter sloeg...

Hugh begon te tieren. Hij had geen idee wat hij zei, alleen maar dat Daniel had vals gespeeld, en dat de hartenvrouw was gestruikeld, en dat 42 maal 306 altijd nog 12.852 was. Niet dat hij ook maar een flauw idee had waar dat op sloeg, maar er lag nu overal wijn op de grond, en de kaarten lagen her en der verspreid, en Daniel stond daar maar met zijn hoofd te schudden en zei alleen: 'Waar heeft hij het over?'

'Jij kunt nooit de aas hebben gehad,' siste Hugh. De aas kwam na de boer, en die kwam na de tien...'

'Maar ik had hem wel,' zei Daniel. Hij haalde zijn schouders op. En liet een boer.

'Dat kan niet,' vuurde Hugh terug, die zijn best moest doen om zijn evenwicht te bewaren. 'Ik weet elke kaart in het spel.'

Daniel keek naar de kaarten op de grond. Hugh keek ook, en zag hoe de madeira als bloed over de hals van de ruitenvrouw droop.

'Opmerkelijk,' murmelde Daniel. Hij keek Hugh recht aan. 'Ik heb gewonnen. Stel je toch eens voor.'

Stak hij de draak met hem? Stak Daniel Smythe-Smith, de o zo eerbiedwaardige graaf van Winstead, de draak met hem?

'Ik eis genoegdoening,' gromde Hugh.

Daniels hoofd schoot verrast omhoog. 'Wat?'

'Wie zijn je secondanten?'

'Daag je me uit voor een duel?' Daniel draaide zich ongelovig om naar Marcus. 'Volgens mij daagt hij me uit voor een duel.'

'Daniel, hou je kop,' kreunde Marcus – Marcus, die er plotse-ling veel nuchterder uitzag dan de rest van het gezelschap.

Maar Daniel wuifde zijn woorden weg en zei: 'Hugh, doe niet zo idioot.'

Hugh dacht niet na. Hij dook op hem af. Daniel sprong opzij, maar niet snel genoeg, en de beide mannen stortten op de grond. Hugh knalde met zijn heup tegen een poot van de tafel, maar hij voelde het nauwelijks. Hij beukte op Daniel in – een, twee, drie, vier keer – tot twee paar handen hem achteruit en omhoog trokken. Ze wisten hem nog net in bedwang te houden terwijl hij gromde: ‘Je bent een vuile valsspeler.’

Want dat wist hij. En Winstead had de draak met hem gestoken.

‘En jij bent een idioot,’ antwoordde Daniel, terwijl hij het bloed van zijn gezicht schudde.

‘Ik eis genoegdoening.’

‘O, nee, die krijg je niet,’ siste Daniel, ‘ik eis genoegdoening.’

‘De Patch of Green?’ stelde Hugh koel voor.

‘Bij zonsopkomst.’

Er viel een doodse stilte, waarin iedereen wachtte tot een van de twee mannen tot bezinning zou komen.

Maar dat gebeurde niet. Natuurlijk niet.

Hugh glimlachte. Hij had geen idee wat er te lachen viel, maar hij voelde toch een glimlach over zijn gezicht glijden. En toen hij Daniel Smythe-Smith aankeek, zag hij het gezicht van een andere man.

‘Zo zij het.’

‘Je hoeft dit niet te doen,’ zei Charles Dunwoody met een pijnlijk gezicht, toen hij klaar was met het inspecteren van Hughes wapen.

Hugh nam niet de moeite om te antwoorden. Zijn hoofd deed hem te veel pijn.

‘Ik bedoel, ik geloof je als je zegt dat hij heeft vals gespeeld. Dat kan niet anders, want nou ja, jij wint altijd. Ik weet niet hoe je het doet, maar het is zo.’

Hugh bewoog nauwelijks zijn hoofd, maar zijn ogen verplaatsten zich in een trage boog naar Dunwoody's gezicht. Beschuldigde Dunwoody hém nu van valsspelen?

'Ik denk dat het komt door de wiskunde,' vervolgde Dunwoody, zich totaal niet bewust van Hughes sardonische blik. 'Je bent daar altijd griezelig goed in geweest...'

Fijn. Altijd heel fijn om een griezel te worden genoemd.

'... en ik wéét dat je de boel nooit hebt bedrogen met wiskunde. De hemel weet dat we je op school genoeg hebben getest.' Dunwoody keek met een frons op. 'Hoe dóé je dat eigenlijk?'

Hugh staarde hem onbewogen aan. 'Vraag je dat nú aan me?'

'O. Nee. Nee, natuurlijk niet.' Dunwoody schraapte zijn keel en deed een stap achteruit. Marcus Holroyd kwam naar hen toe lopen, waarschijnlijk om te proberen het duel af te blazen. Hugh keek toe terwijl Marcus' laarzen zich verplaatsten over het vochtige gras. Hij maakte met zijn linkervoet grotere stappen dan met zijn rechter, al was het verschil niet groot. Hij zou waarschijnlijk nog vijftien stappen nodig hebben om hen te bereiken, zestien als hij vervelend wilde doen en hun persoonlijke ruimte wilde binnendringen.

Maar dit was Marcus. Hij zou na vijftien stappen blijven staan.

Marcus en Dunwoody ruilden hun wapens voor inspectie. Hugh stond naast de arts, die werkelijk barstte van de nuttige informatie.

'Hier,' zei de arts, met een ferme klap op zijn bovenbeen. 'Ik heb het zien gebeuren. Dijslagader. Bloedt als een rund.'

Hugh zei niets. Hij zou niet echt op Daniel schieten. Hij had enkele uren gehad om te kalmeren, en hoewel hij nog steeds woedend was, zag hij niet in waarom hij hem zou proberen te doden.

‘Maar als je hem alleen pijn wilt doen,’ vervolgde de arts, ‘dan is de hand of de voet altijd goed. De botten breken gemakkelijk, en er zitten ongelofelijk veel zenuwen. Plus je zult hem er niet mee doden. Te ver verwijderd van de belangrijke zaken.’

Hugh was erg goed in mensen negeren, maar dit werd zelfs hem te gortig. ‘De hand is niet belangrijk?’

De arts gleed met zijn tong over zijn tanden en maakte een zuigend geluid, waarschijnlijk om wat ranzige etensresten weg te krijgen. Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is niet het hart.’

Daar had hij gelijk in, en dat ergerde Hugh. Hij haatte het wanneer irritante mensen gelijk hadden. Maar goed, als de arts verstandig was, hield hij nu verder zijn kop.

‘Als je maar niet op het hoofd mikt,’ zei de arts met een hui-
vering. ‘Niemand wil dat, en dan heb ik het niet alleen over de arme sukkel die de kogel in zijn kop krijgt. De hersenen liggen overal, het gezicht wordt aan flarden geschoten. In één klap de begrafenis naar de filistijnen.’

‘Heb jij deze arts uitgekozen?’ vroeg Marcus.

Hugh knikte in Dunwoody’s richting. ‘Hij.’

‘Ik ben een herenkapper,’ zei de arts verdedigend.

Marcus schudde zijn hoofd en liep terug naar Daniel.

‘Heren, maak u gereed!’

Hugh wist niet wie dit riep. Waarschijnlijk iemand die erachter was gekomen dat er een duel zou plaatsvinden en erover wilde kunnen opscheppen. In Londen waren weinig zinnen zo geliefd als: ‘Ik heb het met eigen ogen gezien.’

‘Richten!’

Hugh hief zijn arm op en richtte. Acht centimeter rechts van Daniels schouder.

‘Eén!’

Goeie god, hij was het aftellen vergeten.

‘Twee!’

Zijn borst verkrampste. Het aftellen. Het schreeuwen. Het enige moment dat getallen de vijand werden. De stem van zijn vader, schor en triomfantelijk, en Hugh, die niet probeerde te luisteren...

‘Drie!’

Hugh kromp ineen.

En haalde de trekker over.

‘Auauauauauw!’

Hugh keek Daniel verbaasd aan.

‘Verdomme, je hebt me geraakt!’ schreeuwde Daniel. Hij greep zijn schouder vast, en zijn gekreukte witte overhemd raakte snel doordrenkt met bloed.

‘Wat?’ zei Hugh bij zichzelf. ‘Nee.’ Hij had opzij gericht. Niet ver opzij, maar hij was een goede schutter, een uitstekende schutter.

‘O, god nog aan toe,’ bromde de arts, en hij rende langs de zijkant van het veld naar Daniel toe.

‘Je hebt raak geschoten,’ zei Dunwoody, met stokkende stem. ‘Waarom deed je dat?’

Hugh was sprakeloos. Daniel was gewond, misschien zelfs dodelijk gewond, en dat had hij gedaan. Hij. Niemand had hem gedwongen. En zelfs nu, terwijl Daniel zijn bebloede arm ophief...

Hugh schreeuwde het uit toen hij voelde dat zijn been aan stukken werd gereten.

Waarom had hij gedacht dat hij het schot zou horen voordat hij het voelde? Hij wist hoe het werkte. Als sir Isaac Newton gelijk had, verplaatste het geluid zich met een snelheid van 343 meter per seconde. Hugh stond zo’n twintig meter bij Daniel vandaan, wat betekende dat de kogel een snelheid zou moeten hebben gehad van...

Hij dacht. En dacht.

Hij kon het antwoord niet berekenen.

‘Hugh! Hugh!’ klonk Dunwoody’s stem, hypernerveus.
‘Hugh, gaat het?’

Hugh keek omhoog naar Dunwoody’s wazige gezicht. Als hij omhoogkeek, lag hij blijkbaar op de grond. Hij knipperde met zijn ogen en probeerde zijn blik op de wereld weer scherp te stellen. Was hij nog steeds dronken? Hij had de vorige avond een ontstellende hoeveelheid alcohol gedronken, zowel voor als na de ruzie met Daniel.

Nee, hij was niet dronken. Althans niet heel erg. Hij was neergeschoten. Dat dacht hij tenminste. Het had gevoeld alsof een kogel hem had geraakt, al deed het niet meer zo vreselijk veel pijn. Maar het zou wel verklaren waarom hij op de grond lag.

Hij slikte, probeerde adem te halen. Waarom was het zo moeilijk om adem te halen? Hij was toch in zijn been geschoten? Als dat tenminste zo was. Hij wist nog steeds niet zeker of dat was wat er was gebeurd.

‘O, mijn god.’ Een nieuwe stem. Marcus Holroyd. Hij hijgde en zag lijkbleek.

‘Druk het dicht!’ schreeuwde de arts. ‘En wees voorzichtig met dat bot.’

Hugh probeerde iets te zeggen.

‘Een tourniquet,’ zei iemand. ‘Moeten we een tourniquet aanleggen?’

‘Breng me mijn tas!’ brulde de arts.

Hugh probeerde weer iets te zeggen.

‘Spaar je energie,’ zei Marcus, en hij pakte zijn hand.

‘Maar niet in slaap vallen!’ voegde Dunwoody er nerveus aan toe. ‘Hou je ogen open.’

‘De dij,’ zei Hugh met schorre stem.

‘Wat?’

‘Zeg tegen de dokter...’ Hugh zweeg even en hapte naar adem. ‘De dij. Bloedt als een rund.’

‘Waar heeft hij het over?’ vroeg Marcus.

‘Ik... Ik...’ Dunwoody probeerde iets te zeggen, maar de woorden bleven in zijn keel steken.

‘Wat?’ drong Marcus aan.

Hugh keek naar Dunwoody. Hij zag groen.

‘Volgens mij probeert hij een grapje te maken,’ zei Dunwoody.

‘Mijn god.’ Marcus vloekte ruw en keek Hugh aan met een uitdrukking op zijn gezicht die hij moeilijk kon interpreteren. ‘Jij stomme, eigenwijze... Een grapje. Je maakt een grapje.’

‘Niet huilen,’ zei Hugh, want het leek alsof Marcus misschien zou gaan huilen.

‘Strakker afbinden,’ zei iemand, en Hugh voelde dat iets aan zijn been rukte en er vervolgens hard in kneep, en toen zei Marcus: ‘Blijf maar uit de buuuuuurt...’

En dat was het laatste.

Toen Hugh zijn ogen opendeed, was het donker. En hij lag in bed. Was er een hele dag voorbijgegaan? Of meer dan een dag? Het duel was bij zonsopkomst geweest. De lucht was toen nog roze.

‘Hugh?’

Freddie? Wat deed Freddie hier? Hij kon zich niet herinneren wanneer zijn broer voor het laatst een voet in het huis van hun vader had gezet. Hugh wilde zijn naam zeggen, wilde hem vertellen hoe blij hij was om hem te zien, maar zijn keel was ongelofelijk droog.

‘Zeg maar niets,’ zei Freddie. Hij boog voorover, en zijn vertrouwde blonde bos haar kwam in de lichtcirkel van de kaars. Ze hadden altijd op elkaar geleken, meer dan de meeste broers. Freddie was iets kleiner, iets tenerder en iets blonder dan Hugh, maar ze hadden dezelfde groene ogen in hetzelfde hoekige gezicht. En dezelfde glimlach.

Als ze glimlachten.

‘Wacht, ik geef je wat water,’ zei Freddie. Voorzichtig zette hij een lepel tegen Hughs lippen en liet het vocht druppelsgewijs in zijn mond lopen.

‘Meer,’ zei Hugh schor. Hij had niets kunnen drinken. Elke druppel was meteen in zijn uitgedroogde tong getrokken.

Freddie gaf hem nog een paar lepeltjes en zei toen: ‘Laten we nu maar even wachten. Ik wil je niet te veel ineens geven.’

Hugh knikte. Hij wist niet waarom, maar hij knikte.

‘Doet het pijn?’

Het deed inderdaad pijn, maar Hugh had het vreemde gevoel dat de pijn nog redelijk te doen was geweest, tot Freddie ernaar vroeg.

‘Het zit er nog aan, trouwens,’ zei Freddie, met een knikje naar het voeteneind van het bed. ‘Je been.’

Natuurlijk zat het er nog aan. Het deed verduiveld veel pijn. Hoezo zou het er niet aan zitten?

‘Soms voelen mensen zelfs nog pijn nadat ze een arm of een been zijn kwijtgeraakt,’ vervolgde Freddie nerveus. ‘Fantoompijn heet dat. Ik heb dat eens gelezen, ik weet niet meer wanneer. Een poosje geleden.’

Dan was het waarschijnlijk waar. Freddie's geheugen was bijna net zo goed als dat van Hugh, en hij had altijd belangstelling gehad voor biologie. Toen ze nog kinderen waren had Freddie praktisch buiten gewoond en hij had altijd in het zand zitten

graven om zijn specimens te verzamelen. Hugh was een paar keer meegegaan, maar had zich doodverveeld.

Hugh was er al snel achter gekomen dat iemands belangstelling voor kevers niet toenam naarmate er meer kevers werden gevonden. Hetzelfde gold voor kikkers.

‘Vader is beneden,’ zei Freddie.

Hugh deed zijn ogen dicht. Dichter bij een knikje kwam hij niet.

‘Misschien moet ik hem halen.’ Gezegd zonder overtuiging.

‘Doe maar niet.’

Er ging ongeveer een minuut voorbij. Toen zei Freddie: ‘Hier, neem nog wat water. Je hebt veel bloed verloren. Daarom voel je je waarschijnlijk zo zwak.’

Hugh nam nog wat lepeltjes water. Het deed pijn om te slikken.

‘Je been is ook gebroken. Het dijbeen. De dokter heeft het gezet, maar hij zei dat het bot is versplinterd.’ Freddie schraapte zijn keel. ‘Ik vrees dat je hier nog wel een poosje opgesloten zit. Het dijbeen is het grootste bot in het menselijk lichaam. Het zal enkele maanden duren voordat het is genezen.’

Freddie loog. Hugh hoorde het aan zijn stem. Dat betekende dat het heel wat langer dan enkele maanden zou duren voordat het genezen zou zijn. Of misschien zou het helemaal niet genezen. Misschien werd hij kreupel.

Dat zou grappig zijn.

‘Wat voor dag is het vandaag?’ vroeg Hugh met krakende stem.

‘Je bent drie dagen buiten westen geweest,’ antwoordde Freddie, die de vraag juist interpreteerde.

‘Drie dagen,’ echode Hugh. Goeie god.

‘Ik ben gisteren aangekomen. Corville had me geïnformeerd.’

Hugh knikte. Het lag voor de hand dat hun butler Freddie

zou laten weten dat zijn broer bijna was omgekomen. ‘En Daniel?’ vroeg Hugh.

‘Lord Winstead?’ Freddie slikte. ‘Die is er niet meer.’

Hughs ogen vlogen open.

‘Nee, nee, hij is niet dood,’ zei Freddie snel. ‘Zijn schouder was gewond, maar dat komt wel goed. Hij heeft alleen Engeland verlaten. Vader wilde hem laten arresteren, maar je was nog niet dood...’

Nog niet. Grappig.

‘... en toen, nou ja, ik weet niet wat vader tegen hem heeft gezegd. Hij kwam je een dag nadat het was gebeurd opzoeken. Ik was er niet, maar Corville vertelde dat Winstead zijn excuses probeerde aan te bieden. Vader wilde niet... enfin, je kent vader.’ Freddie slikte en schraapte zijn keel. ‘Ik geloof dat lord Winstead naar Frankrijk is vertrokken.’

‘Hij moet terugkomen,’ zei Hugh schor. Het was niet Daniels schuld. Hij had niet om het duel gevraagd.

‘Ja, nou ja, dat kun je met vader bespreken,’ zei Freddie ongemakkelijk. ‘Hij zegt dat hij hem gaat opsporen.’

‘In Frankrijk?’

‘Ik heb niet geprobeerd hem tot rede te brengen.’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Want wie probeert er nu een gek tot rede te brengen?

‘Ze dachten dat je dood zou gaan,’ legde Freddie uit.

‘Juist. Ik begrijp het.’ En dat was het afschuwelijke. Hugh begreep het inderdaad.

De markies van Ramsgate kon niet zijn eigen erfopvolger kiezen. Volgens het eerstgeboorterecht moest hij de titel, het land, het fortuin, zo ongeveer alles wat los en vast zat, aan Freddie overdragen. Maar als lord Ramsgate had kunnen kiezen, wisten ze allemaal dat hij Hugh zou hebben gekozen.

Freddie was zevenentwintig en nog niet getrouwd. Hugh hoopte dat het er nog eens van zou komen, maar hij wist dat er geen vrouw op de wereld was die Freddie's interesse zou wekken. Hij begreep het niet, maar accepteerde het. Hij wenste alleen dat Freddie zou begrijpen dat hij desondanks kon trouwen, zijn plicht kon vervullen en die hele vervloekte last van Hughs schouders kon nemen. Er waren ongetwijfeld genoeg vrouwen die het heerlijk zouden vinden om hun bed weer voor zichzelf te hebben zodra de kinderkamer voldoende was bevolkt.

Hughs vader walgde er echter zo van dat hij tegen Freddie had gezegd dat hij zich de moeite kon besparen een bruid te zoeken. Freddie zou misschien een paar jaar de titel moeten dragen, maar lord Ramsgates plan was dat die uiteindelijk bij Hugh of diens kinderen terecht zou komen.

Niet dat hij voor Hugh bijzonder veel liefde liet blijken.

Lord Ramsgate was niet de enige edelman die het totaal overbodig vond om zijn liefde gelijk over zijn kinderen te verdelen. Hugh zou beter zijn voor Ramsgate en daarom was Hugh beter. Punt, uit.

Want ze wisten allemaal dat de liefde van de markies uitging naar Ramsgate, Hugh en Freddie, en wel precies in die volgorde.

En van Freddie hield hij waarschijnlijk zelfs helemaal niet.

‘Wil je wat laudanum?’ vroeg Freddie opeens. ‘De dokter zei dat we je wat konden geven als je wakker werd.’

Als. Nog grappiger dan dat *nog* niet dood.

Hugh gaf een knikje en liet zich door zijn broer in een min of meer zittende houding helpen. ‘God, dat is smerig.’ Hij gaf het kopje terug aan Freddie, nadat hij de inhoud in één teug naar binnen had gewerkt.

Freddie snoof aan de restanten. ‘Alcohol,’ stelde hij vast. ‘De morfine is erin opgelost.’